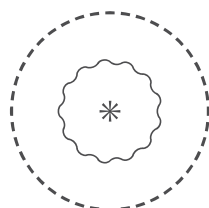

PERIODISME DE CONTACTE

CRÒNIQUES SUDISTES

MIQUEL BONET

La Segona **Perifèria**

O. LA MEVA PRIMERA DEMANDA

Com que ahir va ser el Dia Mundial de la Llibertat de Premsa, he considerat que avui és el dia adient per publicar aquest article que tenia pendent. Haver-ho fet ahir hauria estat massa cínic inclús per a mi. O pitjor encara, s'hauria pogut llegir com un acte de protesta. I no m'agrada queixar-me (gaire).

El cas és que aquest article és especial perquè l'escriu per primer cop en sis anys d'ofici sota coacció i amb l'espasa de la Justícia —l'espanyola, caga-t'hi llorito— sobre el coll. L'amenaça concreta és que si no rectifico certes paraules que vaig publicar en una de les cròniques de *Joc de cartes*¹ em caurà una puta querrela criminal per injúries.

Naturalment, la meua primera reacció —ibèrica i testosterònica— va ser un sonor «doncs que em demandin» que va ser immediatament matisat i aplacat per la gent que m'envolta i m'aprecia —el meu advocat inclòs—. Van coincidir tots en el diagnòstic: «No val la pena». I tenen raó. El més fotut és que no és que no valgui la pena perquè siguem conscients que encastellar-se tossudament en una posició numantina no contribueix a la defensa de la llibertat d'expressió. De fet, enrocar-se en la dignitat sol ser el camí més recte cap a la pallassada i el ridícul.

No. L'argument definitiu per cedir a les pressions inquisidores de la demandant potencial va ser constatar que la justícia d'aquest país és profundament arbitrària, i que si el dia de la vista et toca un jutge amb morenes al cul pots llepar. Tant és que la demanda per injúries tingui poca base, sobretot perquè

¹ Des del 2019, l'autor escriu una sèrie d'articles setmanals al digital *CatalunyaDiari.com*, de gran popularitat, on se satiritza aquest reality show gastronòmic de TV3. Els textos —que no són objecte primordial d'aquest recull— es caracteritzen per un llenguatge barroer i l'insult directe als participants. (N. de l'E.)

l'article presumptament injuriós té un incontrovertible *animus iocandi* i tothom que tingui unes mínimes nocions de Dret sap que això és un eximent definitiu. Els ciutadans tenim més que assumit que, quan entres en un jutjat, comença una aventura i no saps mai com en pots sortir.

La volubilitat de les garanties jurídiques està tan interioritzada que no sol ser un tema que amoïni gaire l'opinió pública, però és una anomalia present i permanent. I si entren en l'equació biaixos i prejudicis nacionals o de gènere, ja ni t'ho explico. Una de les característiques pròpies de les democràcies consolidades és que la ciutadania confia més en la justícia que en cap altre poder. A Espanya, tot i que la judicialització de la vida pública és creixent, el sistema està tan pervertit i és tan poc àgil que el més prudent és fugir dels jutges —i més encara dels secretaris judicials— com de la pesta.

De fet, aquí els més partidaris de passar-ho tot pel sedàs judicial són els de la ultradreta, per motius que sabem tots, i els picaplets del dret familiar que han pagat les carreres universitàries de sons fills a força de sembrar la discòrdia i provocar lucratiu divorcis contenciosos. Us animo que mireu al vostre voltant i trobeu un matrimoni actual que hagi superat la crisi dels quaranta. Ja m'ho sabreu dir. Tota la resta de població coneix, per ciència infusa popular, que un dels assoliments més nobles i complicats de l'existència és transitar per aquesta vall de llàgrimes evitant els processos judicials, com qui passa entre les gotes de pluja.

Per tant, lluny de la roba. El que sí que em molesta una mica és que, per demanar-me la rectificació, hagi hagut d'anar dos cops al Jutjat de Pau de Cambrils. Primer per recollir una notificació misteriosa i després per fer el teatret de la conciliació. En aquesta segona ocasió, es van presentar l'advocada i la procuradora de la demandant, una senyora de Sant Cugat, molt sèries. Em van requerir el mateix que ja havien fet per escrit, cosa que em sembla poc sostenible: venir a comarques meridionals a

cremar gasoil per un tema que es podria resoldre virtualment. Però ja us he dit abans que els lletrats també tenen despeses i han de viure. Estic prou content que a la senyora de Sant Cugat li hagi sortit més car el collar que el galgo, com se sol dir a la Catalunya profunda.

En l'escrit de conciliació se'm demana que reconegui que són incertes les injúries versades sobre la seva persona i el seu equip al restaurant. No hi tinc cap problema. Com sempre he dit, els articles de *Joc de cartes* no són crítica gastronòmica dels restaurants que hi apareixen, sinó crítica televisiva d'un espectacle guionitzat i editat, i per tant, no real. A més, s'hi satiritza l'aparença i els valors que transmet el programa, com es pot apreciar si es para l'orella a qualsevol que en parli o si es dona una ullada a les xarxes socials durant l'emissió. No m'invento —gairebé— res. No conec la senyora de Sant Cugat ni he estat mai al seu restaurant, només el personatge que va aparèixer a TV3. Una altra cosa és que els participants d'aquest reality show no siguin conscients de com es manipula i s'utilitza la seva imatge a la televisió. Aquí no hi puc fer res.

És a dir, quan vaig escriure que la dita senyora «semblava més una Patti Smith (més) intenseta i en direm l'*spice* drogata, que per aquelles venes hi ha passat de tot, més enllà d'anabolitzants i antidepressius», o que «el seu restaurant és un lloc on treballen els brauets-barrufets heroïnòmans», s'ha de llegir com un joc sarcàstic basat purament en la percepció popular de la concursant-personatge. En cap cas això pot tenir una translació a la vida real de la persona, de la qual no en tinc ni puta idea. I ni ganes. Ni sé ni m'interessen els hàbits ni les substàncies químiques psicotròpiques que passen pel cos d'una senyora de Sant Cugat ni dels seus treballadors, que en quedi constància. De fet, a la mateixa demanda se'm convida a dinar al restaurant, invitació que gentilment declino en pro de la meva seguretat física.

Qualsevol consideració més enllà d'aquest aclariment cau directament en el terreny de la subnormalitat, on sabeu que soc especialment sensible per detectar-ne les manifestacions més genuïnes. No vull privar els lectors, tanmateix, d'alguna perla de redacció jurídica que figura en l'escrit de demanda, com ara «*estas afirmaciones lesionan el honor de mi mandante, que además de Chef [sic], es madre de familia*», o bé «*no acertamos a entender con qué tipo de personas está acostumbrado a hablar este señor, ni la educación que ha recibido, pero no vamos a hacer oídos sordos a que diga que la Sra. E. es una drogadicta y sus trabajadores unos heroínomanos [sic], riéndole la gracia*». Aquí he de reconèixer que vaig plorar de satisfacció.

He exposat els fets i el poble és sobirà per fer-se la seva pròpia opinió —llàstima que el programa en qüestió ja no estigui disponible per veure a TV3 a la carta— i valorar si aquest excés de zel, aquesta manca de sentit de l'humor i aquesta bel·ligerància judicial són (més enllà dels honoraris sucosos de les representants legals de la senyora) una variant d'allò de l'*excusatio non petita, accusatio manifesta*. Jo ja he dit el que havia de dir; vaig a fotre'm un pico de farigola i a mirar el capítol setmanal de *Better Call Saul*. Ara que vingui en Rafeques i vostè jutja.

EDITORIAL

Aquest ha estat sense dubte el meu gran èxit exercint la professió de periodista de contacte. Com si fos una gran final glamurosa del Torneig de les Arts Marcials per arribar a la qual he hagut de bregar-me en infinitud de rings i fangars de barriada. Un premi

a l'esforç i a la constància, una compensació satisfactòria a tantes vegades que he hagut d'entomar cops de puny a l'abdomen endurit, aguantar la respiració i contraatacar amb una hòstia més contundent. N'estic bastant cofoi. Ara bé, si us penseu que a partir d'aquí trobareu escenes d'aquest zenit pugilístic a l'arena pública o altres episodis d'insults cèlebres i polèmiques virtuals, aneu errats, tot i que alguna cosa hi ha.

Periodisme de contacte vol ser un recull i un (auto)homenatge als anys d'embrutar-se al fang, a la baralla tosca, a la construcció del faixador que és tot bon comunicador local, l'ésser occidental que més a prop està de la derrota quotidiana del ciutadà. És a dir, a tot el que cal fer per arribar a triomfar dalt del quadrilàter de la comunicació. I, sobretot, és un intent d'esbossar, caracteritzar i posar límits a l'ecosistema regional on viu, treballa i estima qui us escriu. És el periodisme que ens agrada. És el periodisme que fa mal —sovint molt més al mateix cronista que el practica que al subjecte de la crònica— i el que, quan tot va bé, és l'ofici més bonic del món.

Aquesta és la versió oficial. L'oficiosa té més a veure amb les poques ganes que té l'editor d'haver de retirar el llibre del mercat per eventuais noves demandes per injúries i calúmnies. Per tant, prego als hipotètics ofesos que, abans de fer cap als jutjats, mirin d'arribar a una entesa cordial. Hi estem oberts i intentaré parar l'altra galta, encara que tot depèn del dia i de l'humor que tingui. Comença el combat.

-MqB